

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-94/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Rady 2003/106/WE dotycząca zatwierdzenia Konwencji rotterdamskiej — Procedura zgody po uprzednim poinformowaniu — Niebezpieczne substancje chemiczne i pestycydy będące przedmiotem handlu międzynarodowego — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 133 i 175 WE)

(2006/C 48/03)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-94/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 28 lutego 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: G. zur Hausen, oraz L. Ström van Lier i E. Righini) przeciwko **Radzie Unii Europejskiej** (pełnomocnicy: B. Hoff-Nielsen oraz M. Sims-Robertson, a następnie M. Sims-Robertson oraz K. Michoel), popieranej przez **Republikę Francuską** (pełnomocnicy: G. de Bergues, F. Alabrune oraz E. Puisais), **Królestwo Niderlandów** (pełnomocnicy: H. G. Sevenster i S. Terstal, oraz N. A. J. Bel), **Republikę Austrii** (pełnomocnik: E. Redl), **Republikę Finlandii** (pełnomocnik: T. Pynnä), **Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej** (pełnomocnik: R. Caudwell, wspierana przez A. Dashwooda, barrister), **Parlament europejski** (pełnomocnicy: C. Pennera oraz M. Moore, a następnie C. Pennera oraz K. Bradley), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, J. Makarczyk, C. Gulmann, P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2003/106/WE z dnia 19 grudnia 2002 r. dotyczącej zatwierdzenia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji rotterdamskiej w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi niebezpiecznymi substancjami chemicznymi i pestycydami.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich i Rada Unii Europejskiej ponoszą własne koszty.
- 3) Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Republika Finlandii i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również Parlament Europejski ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.04.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-98/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Dzika fauna i flora — Ocena skutków określonych przedsięwzięć dla terenu chronionego — Ochrona gatunków)

(2006/C 48/04)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-98/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 28 lutego 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: U. Wölker) przeciwko **Republice Federalnej Niemiec** (pełnomocnicy: M. Lumma i C. Schulze-Bahr), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, P. Kūris i G. Arestis, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając dla określonych przedsięwzięć realizowanych poza specjalnymi obszarami ochrony w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory obowiązku oceny skutków dla danego terenu zgodnie z art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy niezależnie od tego, czy takie przedsięwzięcia mogą oddziaływać w istotny sposób na specjalny obszar ochrony;
 - zezwalając na emisję zanieczyszczeń do specjalnego obszaru ochrony niezależnie od tego, czy mogą one oddziaływać w istotny sposób na ten obszar;
 - wykluczając z zakresu zastosowania przepisów o ochronie gatunków określone niezamierzone sposoby niepokojenia zwierząt chronionych;
 - nie zapewniając przestrzegania warunków wprowadzenia odstępstw przewidzianych w art. 16 dyrektywy w odniesieniu do określonych działań zgodnych z ochroną obszaru;
 - utrzymując przepisy dotyczące stosowania środków ochrony roślin, które nie uwzględniają odpowiednio ochrony gatunków, i
 - nie dopilnowując, żeby przepisy dotyczące rybołówstwa zawierały odpowiednie zakazów połowów;